

Vaders jongen.

*****

Vaders beurt was 't om te stoken
In den nacht bij den bloemist;
Kleine Klaas kon niet meer slapen,
Toen hij dit van Vader wist.

Vader was al lange jaren
Tuinknecht bij denzelfden baas,
Trouw gevolgd op al zijn wegen,
Buiten schooltijd, door zijn Klaas.

Maar 's nachts moest zijn jongen slapen,
Daarom wilde Vader zacht
Weggaan zonder hem te wekken;
Klaas hield echter goed de wacht.

Zoo stil kon de man niet opstaan,
Of ons vriendje hoorde 't nog;
Heel voorzichtig sloop hij Vader
Na en zei: „ik ben er tòch!”

Vader bromde wel een beetje,
Maar nam Klaas dan bij de hand;
Samen liepen z' in den donker
Over 't hardbevoren land.

Klaas keek naar den sterrenhemel,
Fonk'lend in zoo grootsche pracht;
„Vader, kijk, die houden allen
Voor ons elken nacht de wacht!

Wie of die zou kunnen tellen...!”
— „Ja, mijn kind, wat zijn wij klein
Bij de wond'ren van de schepping;
Hoe groot zal de Schepper zijn!

En tòch is Hij onze Vader —
Ja, 't verstand staat daarbij stil!” —
— Vader ziet eerbiedig opwaarts —
Klaas weet wat dit zeggen wil:

Veilig voelt hij zich, — gelukkig,
Zooals 's Zondags in de kerk;
Dicht bij Vader, zachtjes streelend
Vaders hand, zoo ruw van 't werk.

Koude en slaap heeft hij graag over
Voor zoo'n tocht in winternacht
En is trouw Va's begeleider
Als 't zijn beurt is voor de wacht.

HERMANNA.

